

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 19.

1. oktbr. 1943.

15. årgang.

De hemmelige kilder.

Mange har forundret seg over hvorledes den troende kan være standhaftig og frimodig i alle prøvelser, i trengsler, forhånelser og forfølgelser, ja, i martyrdød. De kan være triumferende i alt. Midt i prøvelsens ildprøve kan de være glade. De kan smile gjennom tårer og i den mørkeste natt være fulle av håp. I det rent ytre er de lite forskjellige fra andre mennesker. De er alminnelige svake kar av lær, kjøtt og blod som alle andre. De må bryte ut med Job: «Hva er min kraft at jeg skulle holde ut og hva blir enden med meg at jeg skulle være tålmodig? Eller er min kraft som stenes kraft, eller er mitt kjøtt av kobber.» (Job 6, 11). De er svake i seg selv, usle og ofte nedtrykte og allikevel er det en usynlig makt som holder dem oppe. Som Israel i Gosen blir de fortrykte og allikevel ikke utryddet. De er som apostelen uttrykker det: «Alltid i trengsel men ikke kuede, tvilende, men ikke mistvilende, forfulgte, men ikke tilintetgjort.» (2. Kor. 4, 8—9). Ofte kan det se ut som det er forbi og slutt, men allikevel er det ikke forbi.

Hvor er så løsningen på denne hemmelighet? Jo, det er en hemmelig tilførsel som stadig tilflyter dem, en lønlig kilde med kraft. I de gamle byer og klippefestninger hadde de ofte hemmelig vanntilførsel som rikelig forsynte borgen med vann i tilfelle det skulle bli en langvarig beleiring, og de hadde hemmelige ganger som de fikk seg tilført fødemidler igjennom. Det gjaldt å ha tilførselsveger som ikke sviktet i krig.

Det fortelles om en borg som ble beleiret av en sterk hær i lang tid, men de overga seg ikke. Beleirene kunne ikke begripe hvor de fikk mat fra. Men så en dag la de merke til

at innbyggerne satt på murkanten som vendte ut mot en stor sjø og dro opp den ene glinsende fisken etter den andre. Da forsto de at det var håpløst å tenke på å sulte dem ut og de oppga beleiringen. Dette er også hemmeligheten til at de troende holder ut, tross for beleiring av Satan og mørkets hær, synder og verden. Hemmeligheten beskrives i Esaias 33, 16. «Han skal bo på høye steder, klippefestninger er hans borg. Hans brød gis ham, hans vann svikter ikke.» Det er hemmelig tilførsel til Guds barn fra de himmelske forrådskamre. Vi leser så deilig i Efs. 1, 3: «Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi far, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus Jesus.» Har du tenkt deg rekkevidden av disse forråd. All åndelig velsignelse i Kristus Jesus. Alt dette er skjenket oss i Kristus. Det står til vår disposisjon, til vår rådighet. «Han skal oppfylle all vår trang i herlighet.» Her er hemmeligheten. «Salige er de som har sin styrke i deg.» (Salm. 84, 6). «De som synger og danser skal si: Alle mine kilder er i deg. (Salm. 87, 7). «Den som seirer vil jeg gi den skjulte manna.» (Åp. 2, 17). «De skal øse vann med glede av frelsens kilder.» (Esaias 12).

Pris skje Gud! Denne skjulte kilde flyter alltid fritt, krystallklar, vederkvegende og livgivende.

Der en kilde rinner,
salig den den finner.
Den er dyp, men klar,
skjult dog åpenbar.

«Herrens ord blir evinnelig, og dette er det ord som er forkynt dere ved evangeliet.»

Av denne kilde har Herrens hellige, til alle tider, drukket og blitt styrket og vederkveget. Som Jonatan dyppet sin stav i honningstrømmen og ble vederkveget og hans øyne ble klare, slik har Guds folk drukket av Gudsordets strømmer. Abraham, Isak og Jakob, David og alle profetene. David synger herlige lovsanger til Ordets pris. Jeremias fant Herrens ord og å det og det ble til fryd og til hans hjertes glede. Nehemias leste av bokrullen for folket og bestemmer en stor gledesfest. «Sorg ikke; for glede i Herren er deres styrke.» Daniel ga akt i bøkene på årenes tall, og profetene gransket og spådde om den nåde vi skulle få. Siden har tusinder drukket av denne helsebrønn og fattet mot, syngende: «Veld opp, du brønn. Hils den med sang.» (4. Moseb. 21, 17).

Ved sorgens arne velder denne helsebrønn fram, midt i ørkenen. Hvor ofte har ikke de troende øst med glede av frelsens brønn og sangen har lytt til Jehovas pris. Mens harpespilleren spilte kom Herrens ånd over profeten. Hvor ofte har ikke Zions glade sang forjaget mørkets og tungsinnets onde ånd fra hjertene, når Guds folk har øst med glede av frelsens kilde. Når Paulus og Silas satt bundne i Fillippi fengsel, med en hudflettet rygg og føttene i stokken, så steg det lovsang, varm og rik opp for den allmektiges åsyn. Hva var hemmeligheten til deres troesfrimodighet? Jo, de drakk av de skjulte kilder, de kjente den lønlige gangsti til Guds forrådskamre. Å, hvilken salighet det flyter ut fra bønner og den skjulte omgang med Gud. Det er skjulte kildevell. I de vanskelige tider i vårt liv får vi gå inn i vårt lønnekammer og der drikke av den søtme som fortrolig omgang med Gud gir. Hvilket privilegium å få bære fram våre begjæringer for ham.

(Forts. neste nr.)

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Arbeidet på forsømte steder.

Det er noen som har fått det lagt på sine hjerter å arbeide på de forsømte steder. Vil be våre venner å ta denne sak med i alvorlig bønn. Det er selvfølgelig anledning til å gå igang på flere steder hvor det er behov for virksomhet, men føler det slik at Gud må åpne for oss og vise oss klart hvor vi skal oppta arbeidet.

Utover høsten tenker vi å oppta virksomhet på et par nye steder i Østfold og så har vi Bredholt krets som før er arbeidet i og som vi tenker å fortsette.

Hvis noen blir minet om å støtte saken økonomisk så sendt deres beløp til br. Stefan Trøber, Boks 32, Sarpsborg. Alle henvendelser angående arbeidet sendes undertegnede. Broderhilsen.

G. Iversen.
Boks 52, Sarpsborg.

Hjem til Gud.

Torsdag den 26. august ble atter en tung dag for et kjært hjem her i Breivikbotn samt for venneflokken, det at en kjær søster fikk reisebud.

Denne gang gjaldt budet *Anna Gamst*.

Herren hadde akkurat gitt oss et deiligt stevne, og som alltid før, var Anna med med liv og sjel. Hun hadde det så travelt, i det at hun også denne gang hadde sitt hjem fullt av tilreisende venner som skule ha hus og mat. Alt gikk dog med glede. Hun visste nemlig at dette var en del av hennes tjeneste for Gud, på

det sted som Herren hadde kalt henne til. Kunne bare Herren komme til — og Guds navn bli æret, syntes intet arbeid henne for tungt.

Hun ville så etter stevnet ta seg en liten hvil hos en av sine sønner som bodde et par mil fra hennes hjem.

Her kom så budet fra Herren til henne. Hun fikk difteri, og bare to, tre dager seinere var hun død, etterlatende seg mann og fem barn.

Savnet føles om mulig dobbelt stort da det hele gikk så fort og kom så uventet.

Hun var dog beredt, og er no borte fra legemet men hjemme hos Herren.

Anna var så god og trofast, i sitt hjem og i forsamlingen, samt en god nabo med mange venner.

No hviler hun fra sitt arbeid til Herrens røst kaller også hennes legeme fram av jorden for evigt å være der hvor Herren er.

«Snar gryr en lys og evig morgen, natten forgår!

Da høres aldri sorgens toner, døden oss aldri når!

Evig liv og evig glede fryder sjelen der.

Aldri man aner fryden hjemme,

Når Jesus selv man ser.»

Oskar Gamst.

Harald Bysveen

har i sommer vært hjemme og arbeidet på småbruket sitt. Han var på Hadeland en tur, på stevnet på Trudevang i Brandbu og hos Iver Olerud, Kalvsjø. Virket også en del i Vestre Gran. Han tenker seg snart ut en tur igjen.

Til Finnmark med evangeliet.

Vår søster, Kristen Johansen, som i lengere tid har hatt kall til å gå til Finnmark med evangeliet, akter så snart som vegen åpnes å dra avsted. Vi anbefaler vår søster på det beste. Vi vil også be venner som var istand til det å hjelpe vår søster med utstyr, såsom gode varme klær, da å sende dem til John Dahl, Oslovege, Askim st.

For menigheten i «Ebeneser», Askim

John Dahl.

Ernst Falck.

Fra Tjømø.

Til «Misjons-Røsten!»

Sender en liten hilsen fra vennene i «Betania», Tjømø.

Det er underbart å være under Herrens usigelige nåde å kjenne seg båret av ham.

Det er godt blant vennene her, vi har gode møter hvor Herren lar sin velsignelse strømme ned. Ungdommen som har blitt frelst i den seinere tid har det særlig godt og er til stor velsignelse. 6 kjekke ungdommer har latt seg døpe i sommer, så Herrens sak går fram også på dette sted. Gud være lovet! Vi står meget alene her så det var ønskelig om det var noen av de predikende brødre som ville besøke oss. Tror at Herren skal la sin vekkende ånd gå over trakten her så sjele kan høstes inn før han kommer. La oss arbeide mens det er dag.

En hilsen fra vennene ved

Kåre Bjørgan.

Fra Magnor.

Av et privatbrev tar vi et lite utdrag:

Ja, no er det lenge siden du var her på Magnor, men du er ikke glemt av oss bror. Det er godt å be med og for hverandre. Her går det som vanlig. Det er bønn og vitnemøte hver søndag, et bønnemøte i uken og musikkøvelse hver lørdag. Vi har det gildt. Vi får kjenne ham som står for tronen fylle våre tomme kar.

Jeg har vært sjuk en tid. Lider av mavesår. Ble salvet og bedt for i Oslo og har ikke kjent noe vondt siden. Jeg synes hele legemet er forandret. Takk og lov! Ja, når han får stelle med oss kommer alt i rette skikk.

Søndag 12. september var det fest på Finsrud. Der hadde vi det gildt. Fullt hus med en lyttende skare. Fra Magnor var det ikke så mange da det ikke er tillatt å kjøre med bil. De som kunne komme fram med sykler brukte dem. En del av oss kjørte med hest, deriblant br. Svan og flere.

Det ble en herlig tur med ånd og liv i møtet, både i sang og vitnesbyrd. Vi ber og venter på en gjentomgripende vekkelse som vi tror skal komme.

Det er godt blant vennene. Kjennet at Gud fornyer våre hjerter og setter oss i brand. Vi ber no at Gud

skal sende oss en evangelist som han kan bruke på dette sted.

Br. Wiker er ikke så sterk, men hans lengsel er å få gjøre noe for Herren. Snart er reisen slutt og vandringsstaven skal kastes. Da blir det godt å få hvile hos Herren.

Broderhilsen. E. B.

Fra Finnmark.

Så er da atter sommeren over for denne gang, og høst og vinter forestår. Tross vanskeligheter med reiser m. m. har det også i år vært avholdt en rekke stevner i Finnmark. Undertegnede fikk den glede å delta i tre av disse.

Først i Komagfjord i Alta søndagen etter ca. 30 mil lenger øst i Kjøllefjord, og så sist no her den 15. august. Overalt gledet det meg å merke, at Herren arbeider. Det gledet meg likeledes å se, at vitnene som arbeider hernord, anstrenger seg for å møte fram.

I Komagfjord hadde vi også den glede å ha br. Lyder Engh fra Fredrikstad blant oss som talte til stor velsignelse.

For plasens skyld kan referat fra disse to stevner ikke gis. Håper likeledes at referat fra nevnte steder blir sendt bladet fra annet hold.

Til stevnet i Breivikbotn møtte følgende vitner fram: Misjonærene Bjerva, Thuen, Killie og E. Kristiansen. Likeså søstrene Hulda Wangberg, Lilly Sevig og br. Eilertsen. Flere av disse hadde reist lang veg, men rakk dog fram og ble til velsignelse på stevnet.

En vekkende ånd rådet på møtene og det gledet oss meget å få se noen søke Gud til frelse.

Da tilstrømmingen til møtene var meget stor fortsattes også påfølgende uke med møter hver dag, likeledes for fullt hus og Herren velsignet.

No er da atter samtlige vitner reist, for oss synes det ut som om vitnene reiste så altfor snart. Godt at Herren ser og kjenner alt.

Søndag den 22. august samledes vi så på Hasvik, hvor stedets kirke velvilligst ble stillet til disposisjon. Herren ga oss da også der to gode møter med stor nåde fra oven.

Gleden over samværet og Herrens arbeid blant oss kulminerte dog så fort ved at Herren plutselig kalte en søster hjem.

Å hvor Herrens vegger er underlige

og usporlige. De er dog de beste for oss alle selv om vi ikke forstår dem. Fra flere steder spørs det etter vitner. Markene er hvite, men arbeiderne få.

Jeg står atter på farten for ny tur, men akter meg hjem om ca. 14 dager for så å ta ut på noen lengere reise seinere.

Er takknemlig til Herren for de vitner han sendte; må vi alle fremdeles stå sammen i bønn selv om forholdene skiller våre vegger.

Så til sist hjertelig takk til alle som har stått oss bi i forbønn og på annen måte løftet våre hender i striden.

Ved stevnets slutt ble en broder døpt. Herren vil velsigne og styrke ham.

Kjær broderhilsen.

Oskar Gamst.

På pilgrimsferden.

Det er stort å være frelst. A, hvor det er trygt og sikkert. Den ene dagen etter den andre ruller inn i det umåtelige som vi kaller tiden eller evigheten og ubarmhjertig drives vi med. Dag etter dag suser iveg. Hver dag, ja, hver time avgjøres tusinder av menneskesjeler skjebne. Denne vanvittige, meningsløse kamp som menneskene er tvunget til å tøre griper og jager oss i veg. Det finnes millioner av pinte og plagede, jagede og hvileløse hjerter som i sin nød roper til himmelen og ikke kan fatte noen mening i dette drama som kalles livet. Er vi da bare født for å «mettes med uro og leve en staket tid» som den gamle Bibelbok så treffende har sagt det. Det er slik idag og har vært slik siden synden kom inn i verden og vil bli slik så lenge menneskene finnes på denne jord, inntil Herren Jesus får makten, æren og riket.

Det finnes dog en fredet plett, et tilfluktssted for jagende og plagede sjeler, midt i dette ragnarok. Det er ved Guds hjerte, ved evangeliets trygge ankerplass. Der finner vi livets mening og håpets trygge anker. Der finner vi den trygge havn, midt i verdens virvlende, frådende hav. Gud være takk at min sjel fant denne plass. Som en jaget due, som et skip uten ror fikk jeg nå inn til denne underfulle hvileplass for mange år siden og har fått bli der, trass storm og uvær.

Oftre har det sett ut til å gå under,

men pris skje Gud: *Det har holdt.* Som en fattig synder fant jeg veg til tro på Jesu Kristi nåde og forsørningsverk for mere enn tjue år siden og kan få si at det holder idag. A, hvilken nåde. Jeg har funnet et sted hvor min sjel kan bo i trygghet og vet at ingen ting kan skille meg fra dette. En liten stund på jorden og siden evig i herligheten. Gud være takk!

«Tenk om hele verden visste hvilken lykke Jesus gir. Verdens sæpebobler brister, Jesus seiersfryd forblir.» Gud være lov at ved Jesu blod kan alle få oppleve dette.

Har vært hjemme og deltatt i møtene no en tid. Det er ikke noe ekstra tilslutning eller stor søkning til møtene, men vennene, særlig de yngre, møter fram.

Søndag 12. september deltok vi med vennene i «Kristi menighet», Fredrikstad, i deres stevne. De hadde fått leie «Tabernaklet», men det ble jo så alt for lite. Det var inget større lokale å få leid og de måtte være glade over å få noe. Selv har de så alt for lite lokale og samler midler til nytt som de sårt trenger. Vi innstillet møtene i «Misjonshuset» og dro iveg mesteparten av oss.

Stevnet var godt. Brødrene Lyder Engh, Ernst Falck, H. Helleland og A. Isaksen var innbudt som stevnets predikanter og de fikk alle nåde av Gud til å bringe oss mye godt. Stevnet begynte lørdag kveld og fortsatte med 3 møter. Søndag kl. 3 holdt br. Lyder Engh en riktig god bibeltid.

Det ble forferdelig varmt i det overfylte lokale på kveldsmøtet søndag og da jeg ikke var helt tilpass overvar jeg ikke hele møtet. Gikk ut en tur og «stakk innom» pinsevennens lokale hvor jeg kom akkurat såvidt jeg fikk høre forstander Martin Ski tale. Ble også oppfordret til å si noe og det var åpent og godt der.

Søndag 19. september var jeg en liten tur på Torp og passet anledningen å gå å høre br. Martin Hansen som er forstander i «Zion», Seldebak. Det var ikke lite folk og ganske alminnelig godt møte. Ved samtale med en av de ledende brødre hørte jeg at de har kjøpt tomt og tenker å bygge bedehus så snart tiden tillater det. På to år har denne vesle menigheten samlet inn ca. kr. 11,000.00 — ellevetusen — kroner til

Han er den samme idag.

Det var for noen år siden. Jeg hadde vært på flere møter i Minneapolis og skulle reise videre med toget til min bror, som bodde meget lenger vest. Det var en reise som tok halvannet døgn.

Da jeg vel var kommet på toget, oppdaget jeg til min store forskrekelse at jeg hadde glemt pengene hjemme. Billett tur og retur hadde jeg, men i portemoneen hadde jeg bare noen få cent. Toget var allerede et godt stykke på veg — og det var ingen annen utveg enn å fortsette.

Jeg får vel leve på vann og brød til jeg kommer fram til min bror. Da er jeg hjulpet, tenkte jeg.

Da jeg hadde sittet og tenkt på dette en stund, kom det plutselig for meg: — Hvem tror du mest på, Herren eller din bror? Tanken kom igjen gang på gang.

Jeg kom fram til min bror på vann og brød, og var hos ham i åtte dager. Hele tiden kom dette spørsmål fram for meg igjen og igjen. Da jeg reiste videre, var min stilling ikke det grand bedre. Min bror hadde skrevet ut en sjekk på hundre dollar, men glemte å levere den til meg da jeg reiste. Selv hadde jeg ikke med et ord våget å nevne om min stilling til ham. Jeg fryktet for ordet som dømte meg:

— Hvem tror du mest på, Herren eller din bror? Min trøst var at jeg i alle fall ikke kom til å dø av sult på vegen.

Vi skulle reise med en veldig stor vogn, forspent seks hester oppover et fjell. Men så hadde det vært regn og frost, og da det var så håklet på vegen, måtte alle passasjerene stige av vognen og gå. For meg som kom fra Kina trett og utslitt, var det ikke så lett å gå denne veg. Men det gikk, og smått om senn nådde vi toppen der vi skulle over. Der oppe lå der et hotell hvor vi skulle spise middag. Jeg eide ikke en cent, og kunne derfor ikke gå inn med de andre og sette meg til bords. Det verste var at jeg var sulten mer enn

sitt lokale. Et utmerket resultat. Ved siden av dette har de fast, lønnet forstander og flere predikende brødre til hjelp, leiet lokale og andre utgifter som en menighet har.

G. I.

noen gang før — det skrek i magen, og tårene trillet nedover kinnene. Men jeg eide ikke penger å kjøpe middag for, og da var vegen stengt.

Som jeg gikk der utenfor hotellet, kom plutselig dette ord for meg: — Eders himmelske Fader vet at I trenger til alt dette. Matt. 6, 32.

Igjen og igjen kom dette for meg. Hvor mange ganger vet jeg ikke. Om en liten stund forandret ordet seg i mine ører: — Din himmelske Far vet at du trenger alt dette. Og litt seinere: — Din himmelske Far vet at du trenger middag i dag. Det ble så stille i min sjel. Jeg var kongebarn, og med denne sikkerhet for — at Herren skulle gi meg hva jeg trengte for dagen — gikk jeg inn i spisesalen og satte meg til bords. Alle plasser var opptatt så nær som en. Jeg kom til å sitte ved siden av en helt fremmed mann. Han forsøkte gang på gang å begynne en samtale, men forgjeves. Jeg levde i en annen verden, — salig og lykkelig hos min Far. Og mannen ved min side trengte inn på et område hvor han ikke hadde noe å gjøre. Derfor svarte jeg bare ja og nei til alt hva han sa.

Og jeg spiste meg mett — det smakte godt. Men så kom den stunden da maten skulle betales. En tallerken sendtes rundt bordet, og på den la gjestene sine femti cent. Tallerkenen kom nærmere der hvor jeg satt, men jeg satt like rolig, og var aldeles viss på at Herren skulle ordne alt. No kom tallerkenen til mannen ved min side. Han hadde en dollar, men da det ikke var noen femti-cent å veksle med, vendte han seg etter et øyeblikks betenkning mot meg og sa:

«Får jeg lov å betale middagen for Dem?»

«Ja, takk,» svarte jeg mens tårene rant nedover mine kinner. Mannen så forbauset på meg og sa:

«Har jeg fornærmet Dem? Det var da ikke min mening.»

«Nei, aldeles ikke,» svarte jeg. «Kom med ut, skal De få høre.»

Da vi kom ut, fortalte jeg alt til ham. Han satte seg på en stein, og tårene rant nedover hans kinner. Så sa han: Jeg reiste hjemmefra for sju år siden. Mor var en troende.

Jeg er no fritenker. Men no vet jeg at det fins en Gud.

På vegen fra hotellet gikk jeg og denne mann i selskap. Innen kvelden kom var han frelst. Han er ingeniør i Meksiko, og har vært en sjelevinner helt siden den dag.

Marie Monsen i «Utsyn».

Hegdehaugens vennekrets

i Oslo har 40 års jubileum i begynnelsen av november. De vil visstnok feire den på en enkel måte og takke Gud for trofasthet og hjelp i de mange år.

For tiden virker br. Micael Kristiansen blant vennene.

Svimlende tall.

Kina har en befolkning på 500 millioner — en fjerdedel av hele verdens folkemengde. Av disse kan 80 prosent hverken lese eller skrive. Etter over 130 års evangelisk misjonsvirksomhet er det en million kristne i Kina. Etter hva dr. Forst i China Inland Mission har uttalt fødes det flere hedninger ved naturlig fødsel enn kristne ved åndelig fødsel. Om 3000 kinesere ble omvendt hver dag så vil det ta over 457 år for å omvende det kinesiske folk til Kristus.

En sterk menighet.

«Er det en sterk menighet De har?» spurte en mann en viss pastor.

«Ja,» var svaret.

«Hvor mange lemmer har den da?»

«Seks og åtti.»

«Seks og åtti! Er de da så rike?»

«Nei, de er fattige.»

«Hvorledes kan De da si det er en sterk menighet?»

«Fordi,» svarte pastoren, «de er alvorlige, gudhengivne, freidige, elsker hverandre og streber sanndrektig å gjøre Mesterens gjerning. En slik menighet er sterk, enten den består av tolv eller fem hundre.»

«Budbæreren», 1892).

„Den store glede“.

Pisenvennenes julehefte er allerede ferdig. Det er ualminnelig vakert. Fint omslagsbillede og mange vakre illustrasjoner.

Fr. Eriksen, Osvald Orlien, Bernt Frøyshov, Thor Sørli, Levi Pethrus, Sven Lidman m. fl. har ydet bidrag og stoffet er både allsidig og godt. Heftet på 24 sider + omslag.

Nummer 20.

Følgende fra indremis ha adresse t Jeg går gj sent lov De alt sammen, stemt.

Engang va gang var alle fulle av kraft fuglene lykke ner, og menn den friske far skygge som d

Engang var menighets ha omkring og t på Guds rikes

«Og de hold lenes lære og brodsbrytelsen det kom fry mange under apostlene. Og sammen og h eiendeler og delte det ut t

trang til, og i dag søkte ten hjemme, not d hjertets enfold hadde yndest la hver dag d til menigheter

Da var det men no?

Jeg ser opp sprikende gren ne bladene her samme føler den kristelige midt oppe i id dehus, og vi saasjoner — er mer. Forening hvert bedehus kjemper for l ber og knubse